

дона Долора за да ги послѣдовамы и имъ служимъ вредъ дѣто быхъ отишли, отговорн Серената.

— Благодарѣхъ вы за вашата преданность, рече младата графиня покъртена, не е първый пѣтъ, дѣто я осѣщамъ. Но знаете ли, пріятели мои, че искате да послѣдовате едни бѣдни изгнаницы, които едва ще иматъ да са прехранимъ?

— Ще работимъ ный за да ги прехранимъ, отговорихъ въ смѣлото време и двѣтъ жены.

— Работата за насъ не е трудна, по слава Богу, благороднытъ не ще иматъ нужда отъ нашата помощ, рече Кокко.

— Ами донъ Жозе? що станъ донъ Жозе? попыта Долора съ утѣшеніе. Нищо еще не ма казахте за донъ Жозе, Кокко.

При името Жозе *алмазилтъ* наведе прискърбно глава, Манюфина останъ безмолвень, и двѣтъ жены начевахъ да плачѣтъ.

— Що е? що му са случи? попыта пакъ Долора.

Тогасъ съ нажалень и сѣкнѣтъ гласъ вѣрнийтъ алмазилъ имъ расказа ужасныя край на трагическытъ произшествія които са случихъ въ Севиля. Жуанъ д'Авила, Естеванъ и Долора чухъ съ крайно удивленіе ужасныя расказъ. И когато Кокко, съ живостень и живописенъ езикъ разказваше послѣднытъ минуты на Жозе.

— О! извика младата графиня просълзена, добръ познавахъ че Жозе бѣ мъченикъ.

— Не съмъ свършилъ, госпоже, прикожи Кокко като извади изъ пазвата си портфоля, който Павлина съ толкози стараніе бѣ запечатада въ деня когато остави палата на инквизиціята, и който бѣ предала на Кокко, ето единъ залогъ, който ми са повѣри отъ донъ Жозе зз да ви го предамъ, госпоже, пріимѣте го.

— На мене! продума Долора очудена.

— На васъ, чадо мое, рече апостолтъ, завѣщанъ ви е отъ умпрающыя.